

duae lineae, vel duae partes unius lineae, quod sint distinctae in situ; alias linea addita lineae non efficeret majus; quod est contra communem animi conceptionem: et similiter est de superficiebus, et corporibus mathematicis. Et quia materiae debetur situs, inquantum substat dimensioni, exinde praedicta necessitas ad materiam situatam derivatur; ut sicut non est possibile esse duas lineas, vel duas partes lineae, nisi sint distinctae secundum situm, ita impossibile sit esse duas materias, vel duas partes materiae, nisi sit distinctio situs: et quia distinctio materiae est principium distinctionis individuorum, inde est quod Boët. dicit in lib. 1. de Trinit. (*circ. princ.*) quod « duobus corporibus unum locum fingere nullo modo possumus », ut hanc saltem accidentium varietatem distinctio individuorum requirat. Subtilitas autem a corpore glorioso dimensionem non aufert, unde nullo modo auferit ipsi praedictam necessitatem distinctionis situs ab alio corpore: et ideo corpus gloriosum non habebit ratione suae subtilitatis quod possit esse simul cum alio corpore; sed poterit simul cum alio corpore esse ex operatione virtutis divinae; sicut etiam corpus Petri non habuit ex aliqua proprietate indita, quod ad umbram ejus sanarentur infirmi; sed hoc fiebat virtute divina ad aedificationem fidei: ita faciet virtus divina, ut corpus gloriosum possit simul cum alio corpore esse ad perfectionem gloriae.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod corpus Christi non habuit ex subtilitatis dote, quod posset esse simul cum alio corpore in eodem loco; sed hoc factum est virtute divinitatis post resurrectionem, sicut in nativitate: unde Gregor. in hom. (26. in *Evang. a princ.*) dicit: « Illud corpus Domini intravit ad discipulos januis clausis, quod ad humanos oculos per nativitatem suam clauso exiit utero Virginis »; unde non oportet, quod ratione suae subtilitatis hoc conveniat corporibus gloriosis.

AD SECUNDUM dicendum, quod lumen non est corpus, ut in 2. lib. dictum est (*Dist. 13. q. 1. art. 3. et part. 1. q. 67. art. 2.*): unde objectio procedit ex falsis.

AD TERTIUM dicendum, quod corpus gloriosum transibit sphaeras coelorum sine earum divisione, non ex vi subtilitatis, sed ex divina virtute, quae eis ad nutum in omnibus subveniet.

AD QUARTUM dicendum, quod ex hoc quod Deus beatis ad nutum aderit in omnibus quae volent, sequitur quod non poterunt includi, vel incarcerari.

AD QUINTUM dicendum, quod, sicut dicitur in 4. *Physic. (tex. 9. et 47.)*, « puncto non convenit locus »; unde si dicatur esse in loco, hoc non est nisi per accidens, quia corpus, cujus est terminus, est in loco: sicut autem totus locus respondet toti corpori, ita terminus loci respondet termino corporis. Contingit autem duorum locorum esse unum terminum, sicut et duas lineas terminari ad unum punctum; et ideo quamvis duo corpora non possint esse nisi in diversis locis, tamen duobus terminis duorum corporum respondet idem terminus duorum locorum: et secundum hoc dicuntur ultima corporum se tangentium esse simul.

ARTICULUS III.

363

UTRUM PER MIRACULUM FIERI POSSIT, QUOD DUO CORPORA SINT IN EODEM LOCO.

AD TERTIUM sic proceditur. Videtur, quod nec etiam per miraculum fieri possit, quod duo corpora sint in eodem loco: non enim potest fieri per miraculum, quod duo corpora sint simul duo, et unum, quia hoc esset facere contradictoria esse simul: sed si ponatur duo corpora esse simul, sequeretur illa duo corpora esse unum; ergo non est possibile hoc per miraculum fieri. Probatio mediae: Sint duo corpora in eodem loco, quorum unum dicatur A, et aliud B: aut ergo dimensiones A erunt eadem cum dimensionibus loci, aut aliae: si aliae, ergo erunt aliquae dimensiones separatae; quod non potest poni, quia dimensiones, quae sunt inter terminos loci, non sunt in aliquo subjecto, nisi sint in corpore locato: si autem sint eadem, ergo eadem ratione dimensiones B erunt eadem cum dimensionibus loci: sed « quaecumque uni et eidem sunt eadem, sibi invicem sunt eadem »; ergo dimensiones A, et B sunt eadem: sed duorum corporum non possunt esse eadem dimensiones, sicut nec eadem albedo; ergo A, et B sunt unum corpus, et erant duo; ergo sunt simul unum et duo.

2. PRAETEREA. Contra communes animi conceptiones non potest aliquid miraculose fieri, ut scilicet pars non sit minor toto, quia contraria communibus conceptionibus directe contradictionem includunt: similiter nec contra conclusiones geometriae, quae a communibus animi conceptionibus infallibiliter deducuntur, sicut quod triangulus non habeat tres angulos aequales duobus rectis: similiter nec aliquid potest fieri in linea contra definitionem lineae, quia separare definitionem a definito est ponere duo contradictoria esse simul. Sed duo corpora esse in eodem loco est contra communes animi conceptiones, et contra conclusiones geometriae, et contra definitionem lineae; ergo non potest fieri per miraculum. Probatio mediae: Conclusio est geometriae, quod duo circuli non se tangant, nisi in puncto: si autem duo corpora circularia essent in eodem loco, duo circuli designati in eis se tangere secundum totum: similiter etiam est contra definitionem lineae, quod intra duo puncta sit plus quam una linea recta; quod fieret, si duo corpora essent in eodem loco, quia intra duo puncta signata in diversis superficiebus loci essent duae lineae rectae duorum corporum locatorum.

3. PRAETEREA. Hoc videtur non posse fieri per miraculum, quod corpus inclusum in alio corpore non sit in loco, quia sic haberet locum communem, et non proprium; quod non potest esse: sed hoc sequeretur, si duo corpora essent in eodem loco; ergo hoc non potest fieri per miraculum. Probatio mediae: Sint duo corpora in eodem loco, quorum unum secundum quamlibet dimensionem sit majus alio, corpus minus erit inclusum in corpore majore, et locus corporis majoris erit locus ejus communis: locum autem proprium non habebit, quia non erit aliqua superficies corporis actu signata, quae contineat ipsum, quod est de ratione loci; ergo non habebit locum proprium.

4. PRAETEREA. Locus proportionaliter respondet locato: sed nunquam potest fieri per miraculum, quod idem corpus sit simul in diversis locis, nisi per aliquam conversionem, sicut accidit in sacramento altaris; ergo nullo modo potest fieri per miraculum, quod duo corpora sint simul in eodem loco.

sancti poterunt ad terram descendere, et ascendere pro libito voluntatis; ergo duo corpora gloriosa poterunt esse simul.

SED CONTRA. Corpora gloriosa erunt spiritualia, idest spiritibus quantum ad aliquid similia: sed duo spiritus non possunt esse simul in eodem loco, ut in 1. lib. (*Dist. 37. q. 3. art. 3. et 1. part. q. 52. art. 3.*) dictum est; ergo nec duo corpora gloriosa poterunt esse in eodem loco.

Praeterea. Duorum corporum existentium simul unum ab alio penetratur: sed penetrari ab alio corpore est ignobilitatis, quae omnino a corporibus gloriosis aberit; ergo non poterunt esse duo corpora simul.

RESPONDEO dicendum, quod corpus gloriosum ratione suae proprietatis non habet, quod possit esse cum alio corpore glorioso in eodem loco, sicut nec ut sit simul cum corpore non glorioso: divina autem virtute fieri posset, ut duo corpora gloriosa essent simul, vel duo non gloriosa, sicut gloriosum, et non gloriosum; sed tamen non est conveniens, quod corpus gloriosum sit simul cum alio corpore glorioso, tum quia in eis servabitur debitus ordo, qui distinctionem requirit, tum quia unum corpus gloriosum non se opponet alteri; et sic nunquam duo corpora gloriosa erunt simul.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod ratio illa procedit, ac si corpori glorioso inesset ratione suae subtilitatis, quod posset esse simul in eodem loco cum alio corpore; quod falsum est.

Et similiter dicendum AD SECUNDUM.

AD TERTIUM dicendum, quod corpus coeli, et alia corpora aequivoce dicuntur gloriosa, in quantum participabunt aliquid gloriae, et non quod eis convenient dotes corporum humanorum glorificatorum.

ARTICULUS V.

365

UTRUM EX SUA SUBTILITATE REMOVEATUR A CORPORE GLORIOSO NECESSITAS EXISTENDI IN AEQUALI LOCO.

AD QUINTUM sic proceditur. Videtur, quod ex sua subtilitate removeatur a corpore glorificato necessitas existendi in aequali loco: corpora enim gloriosa erunt conformia corpori Christi, ut patet ad Philip. 13.: sed corpus Christi non coarctatur hac necessitate, ut sit in loco aequali; unde continetur totum sub parvis, vel magnis dimensionibus hostiae consecratae; ergo et hoc idem erit in corporibus gloriosis.

2. PRAETEREA. Philosophus probat in 4. Physicor. (*lex. 53. et 76.*) quod duo corpora non sunt in eodem loco, quia sequeretur quod maximum corpus obtineret minimum locum, quia diversae partes ejus poterunt esse in eodem loco: sed corpus gloriosum erit simul in eodem loco cum alio corpore, ut dicitur communiter; ergo poterit esse in quovis parvo loco.

3. PRAETEREA. Sicut corpus ratione sui coloris videtur, ita commensuratur loco ratione suae quantitatis: sed corpus gloriosum ita subjectum erit spiritui, quod poterit videri, et non videri, et praecipue ab oculo non glorioso pro suae libito voluntatis, ut in Christo patuit; ergo ita quantitas subjicietur nutui spiritus, quod poterit esse in parvo, vel in magno loco, et habere parvam, vel magnam quantitatem ad libitum.

SED CONTRA est, quod Philos. dicit in 4. Physic. (*lex. 30.*) quod « omne

quod est in loco, est in loco aequali sibi»: sed corpus gloriosum erit in loco: ergo erit in loco aequali sibi.

Praeterea. Eadem sunt dimensiones loci, et locati, ut probatur in 4. Physic. (*ibid. et lex. 76. et 77.*); ergo si locus esset major locato, esset idem majus, et minus seipso, quod est inconveniens.

RESPONDEO dicendum, quod corpus non comparatur ad locum, nisi mediantibus dimensionibus propriis, secundum quas corpus locatum circumscribitur ex contacto corporis locantis: unde quod corpus aliquod sit in minori loco, quam sit sua quantitas, hoc non potest esse nisi per hoc, quod quantitas corporis propria efficitur aliquo modo minor seipsa; quod quidem non potest intelligi nisi dupliciter: uno modo ex variatione quantitatis circa eandem materiam, ut scilicet materia, quae primo subest magnae quantitati, postea subsit parvae; et hoc quidam posuerunt in corporibus gloriosis, dicentes quod quantitas eis subest ad nutum, ita quod cum voluerint, possint habere magnam quantitatem, et cum voluerint, parvam. Sed hoc non potest esse, quia nullus motus, qui fit secundum aliquid intrinsecum rei, potest esse sine passione abiciente a substantia; et ideo in corporibus incorruptibilibus, scilicet coelestibus, est solus motus localis, qui non est secundum aliquid intrinsecum: unde patet, quod mutatio quantitatis circa materiam repugnaret impassibilitati corporis gloriosi, et incorruptibilitati; et praeterea sequeretur, quod corpus gloriosum quandoque esset rarius, et quandoque spissius, quia cum nihil dividi possit ab eo de materia sua, quandoque eadem materia esset sub parvis dimensionibus, et quandoque sub magnis; et ita rarefieret, et densaretur, quod non potest esse. Alio modo potest intelligi, quod quantitas corporis gloriosi efficiatur minor seipsa per variationem situs, ita scilicet quod partes corporis gloriosi subintrent se invicem, et sic redeat ad quantumcumque parvam quantitatem: et hoc quidam posuerunt, dicentes quod ratione suae subtilitatis corpus gloriosum habebit, quod possit esse simul cum alio corpore non glorioso in eodem loco: et similiter potest una pars esse intra aliam, intantum quod totum corpus gloriosum poterit intrare per minimum porum alterius corporis: et sic ponunt, quod corpus Christi exivit de utero virginali, et intravit januis clausis ad discipulos. Sed hoc non potest esse: tum quia corpus gloriosum non habebit quod sit cum alio corpore simul ratione subtilitatis; tum quia etiamsi haberet ut esset simul cum alio corpore, non tamen cum alio corpore glorioso, ut multi dicunt; tum quia repugnaret rectae dispositioni corporis humani, quae requirit determinatum situm et distantiam partium: unde nec per miraculum hoc unquam fiet. Et ideo dicendum, quod corpus gloriosum semper erit in loco sibi aequali.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod corpus Christi in altaris sacramento non est localiter, ut dictum est (*4. Dist. 10. q. 1. art. 1. ad 5. et 3. part. q. 77. art. 5.*).

AD SECUNDUM dicendum, quod probatio Philosophi procedit ex hoc, quod una pars eadem ratione subintraret aliam: sed talis subintratio partium corporis gloriosi in invicem non potest esse, ut dictum est (*in corp. art.*); et ideo ratio non sequitur.

AD TERTIUM dicendum, quod corpus videtur ex hoc, quod agit in visum; quod autem agat in visum, vel non agat, nihil variat in ipso corpore, et ideo non est inconveniens, si possit, quando vult, videri, et quando vult, non videri: sed esse in loco non est actio aliqua procedens ab eo ratione suae quantitatis, sicut videri ratione sui coloris; et ideo non est simile.

ARTICULUS VI.

366

UTRUM CORPUS GLORIOSUM RATIONE SUAE SUBTILITATIS
SIT IMPALPABILE.

AD SEXTUM sic proceditur. Videtur, quod corpus gloriosum ratione suae subtilitatis sit impalpabile: Gregorius enim dicit in homil. in Octava Paschae (quae est 26. in *Evang. a princ.*): « Corrupti necesse est quod palpatur »: sed corpus gloriosum erit incorruptibile; ergo erit impalpabile.

2. PRAETEREA. Omne quod palpatur, resistit palpanti: sed quod potest simul esse cum alio, non resistit ei; cum ergo corpus gloriosum possit esse simul cum alio corpore, non erit palpabile.

3. PRAETEREA. Omne corpus palpabile est tangibile: sed omne tangibile corpus habet qualitates tangibiles excedentes qualitates tangentis; cum ergo qualitates tangibiles non sint in excessu, sed reductae ad maximam aequalitatem in corporibus gloriosis, videtur quod non sint palpabilia.

SED CONTRA est, quod Dominus in corpore glorioso resurrexit: et tamen corpus palpabile habuit, ut patet Luc. ult.: *Palpate, et videte, quia spiritus carnis, et ossa non habet*; ergo et corpora gloriosa erunt palpabilia.

Praeterea. Haec est haeresis Eutychii Constantinopolitani episcopi, ut Gregor. dicit 14. lib. Moral. (cap. 29.), qui dicit, quod corpus nostrum in resurrectionis gloria erit impalpabile.

RESPONDEO dicendum, quod omne corpus palpabile est tangibile, sed non convertitur: omne enim corpus est tangibile, quod habet qualitates, quibus natus est immutari sensus tactus; unde aër, ignis, et hujusmodi sunt corpora tangibilia: sed palpabile ulterius addit, quod resistat tangendi; unde aër, qui nunquam resistit transeunti per eum, sed est facillimae divisionis, tangibilis quidem est, sed non palpabilis. Sic ergo patet, quod palpabile dicitur aliquod corpus ex duobus, scilicet ex qualitatibus tangibilibus, et ex hoc quod resistit tangenti, ut non pertranseat; et quia qualitates tangibiles sunt calidum, et frigidum, et hujusmodi, quae non inveniuntur nisi in corporibus gravibus, et levibus, quae habent contrarietatem ad invicem, ac per hoc sunt corruptibilia; ideo corpora coelestia, quae sunt secundum naturam incorruptibilia, sunt sensibilia quidem visu, sed non tangibilia, et sic etiam nec palpabilia; et hoc est quod Gregorius dicit (*loc. cit. in arg. 2.*), quod « corrupti necesse est omne quod palpatur ». Corpus ergo gloriosum habet a natura sua qualitates, quae sunt natae immutare tactum; sed tamen quia corpus est omnino subiectum spiritui, in potestate ejus est, ut secundum eas immutet tactum, vel non immutet: similiter etiam secundum naturam sibi competit, ut resistat cuilibet alteri corpori transeunti, ita quod non possit esse cum eo simul in eodem loco: sed miraculose hoc potest divina virtute contingere ad nutum ipsius, quod sit cum alio corpore in eodem loco; et sic non resistet ei transeunti. Unde secundum naturam suam palpabile est corpus gloriosum: sed ex virtute supernaturali hoc ei competit, ut, cum vult, non palpetur a corpore non glorioso. Et ideo Gregorius dicit (*loc. cit.*), quod « Dominus palpandam carnem praebuit, quam clausis januis introduxit, ut perfecte ostenderet, post resurrectionem corpus suum esse et ejusdem naturae, et alterius gloriae ».

AD PRIMUM ergo dicendum, quod incorruptibilitas gloriosi corporis non

est ex natura componentium, secundum quam omne quod palpatur, necesse est corrupti, ut ex dictis patet (*in corp.*); et ideo non sequitur ratio.

AD SECUNDUM dicendum, quod quamvis aliquo modo possit fieri, quod corpus gloriosum sit cum alio corpore in eodem loco, tamen corpus gloriosum habet in potestate sua resistere cuilibet tangenti, cum voluerit; et sic palpari potest.

AD TERTIUM dicendum, quod qualitates tangibiles in corporibus gloriosis non sunt reductae ad medium rei secundum aequidistantiam ab extremis acceptam, sed ad medium proportionis, secundum quod optime competit complexioni humanae in singulis partibus; et ideo tactus illorum corporum erit delectabilissimus, quia potentia semper delectatur in convenienti, et tristatur in excessu.

QUAESTIO LXXXIV.

DE AGILITATE CORPORUM BEATORUM,
IN TRES ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de agilitate beatorum corporum resurgentium.

Circa quod quaeruntur tria.

Primo. Utrum corpora gloriosa sint futura agilia.

Secundo. Utrum movebuntur.

Tertio. Utrum movebuntur in instanti.

ARTICULUS I.

367

UTRUM CORPORA GLORIOSA SINT FUTURA AGILIA.

(*S. Thom. 4. Dist. 44. q. 10. art. 1. q. 1. et seq.*).

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur, quod corpora gloriosa non sint agilia; illud enim, quod de se agile est, ad motum non indiget aliquo deferente: sed corpora glorificata deferentur post resurrectionem in nubibus « obviam Christo in aëra » ab angelis, ut dicit Gloss. (*interl. et ord.*) 1. Thess. 4.; ergo corpora gloriosa non erunt agilia.

2. PRAETEREA. Nullum corpus, quod movetur cum labore, et poena, potest dici agile: sed corpora gloriosa hoc modo movebuntur, cum motor eorum, scilicet anima, moveatur in contrarium naturae eorum; alias moverentur semper in unam partem; ergo non erunt agilia.

3. PRAETEREA. Inter omnes operationes animales sensus est nobilior, et prior, quam motus: sed non assignatur corporibus gloriosis aliqua proprietas, quae perficiat eam ad sentiendum; ergo nec debet eis attribui agilitas, per quam perficiantur ad motum.

4. PRAETEREA. Natura dat diversis animalibus instrumenta dispositionis diversae secundum diversas virtutes ipsorum: unde non ejusdem dispositionis

SED CONTRA. Beata Virgo filium miraculose peperit: sed in illo benedicto partu oportuit duo corpora esse simul in eodem loco, quia corpus pueri exiens claustra pudoris non fregit; ergo potest miraculose fieri, quod duo corpora sint simul in eodem loco.

Praeterea. Hoc idem potest ostendi per hoc, quod Dominus ad discipulos intravit clausis januis (*Joan. 20.*).

RESPONDEO dicendum, quod, sicut ex dictis patet (*art. praec.*), propter hoc necesse est duo corpora in duobus locis esse, quia diversitas materiae requirit distinctionem in situ: et ideo videmus, quod quando conveniunt duo corpora in unum, destruitur esse distinctum utriusque, et acquiritur utrique simul esse unum indistinctum, ut patet in mixtionibus: non potest ergo esse, quod duo corpora remaneant dno, et tamen sint simul, nisi utrumque conservet esse distinctum, quod prius habebat, secundum quod utrumque erat ens indivisum in se, et divisum ab aliis. Hoc autem esse distinctum dependet a principiis essentialibus rei, sicut a causis proximis, sed a Deo, sicut a causa prima; et quia causa prima potest conservare rem in esse, cessantibus causis secundis, ut patet per primam propositionem libri de Causis (*inter op. Arist.*), ideo divina virtute, et ea sola fieri potest, ut accidens sit sine subjecto, ut patet in sacramento altaris; et similiter virtute divina fieri potest, et ea sola, quod corpori remaneat esse distinctum ab alio corpore, quamvis ejus materia non sit distincta in situ ab alterius corporis materia: et sic miraculose fieri potest, quod duo corpora sint simul in eodem loco.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod ratio illa est sophistica, quia procedit ex suppositione falsi, vel petit principium: procedit enim ratio illa, ac si inter duas superficies oppositas loci alicujus esset aliqua dimensio propria loco, cui oporteret quod uniretur dimensio corporis locati advenientis: sic enim sequeretur, quod dimensiones duorum corporum locatorum fierent una dimensio, si utraque unum fieret cum dimensione loci. Haec autem suppositio falsa est, quia secundum hoc quodcumque corpus acquireret novum locum, oporteret aliquam immutationem fieri in dimensionibus loci, vel locati; non enim potest esse, quod aliqua duo fiant de novo unum, nisi altero eorum immutato: si autem, sicut se rei veritas habet, loco non debentur aliae dimensiones, quam dimensiones locati, patet quod ratio nihil probat, sed petit principium, quia secundum hoc nihil est aliud dictum, quam quod dimensiones locati sint eadem cum dimensionibus loci; nisi quod dimensiones locati continentur intra terminum loci, et secundum earum mensuram distant termini loci, sicut distarent propriis dimensionibus, si eas haberent: et sic dimensiones corporum duorum esse dimensiones unius loci, nihil est aliud quam duo corpora esse in eodem loco, quod est principale propositum.

AD SECUNDUM dicendum, quod posito quod duo corpora sint simul in eodem loco per miraculum, non sequitur aliquid neque contra communes animi conceptiones, neque contra definitionem lineae, neque contra conclusiones aliquas geometriae, quia, sicut supra dictum est (*art. praec.*), quantitas dimensiva in hoc differt ab omnibus aliis accidentibus, quod habet specialem rationem individuationis, et distinctionis, scilicet ex situ partium, praeter rationem individuationis, et distinctionis, quae est ipsi, et omnibus aliis accidentibus communis, scilicet ex materia subjecta. Sic ergo una linea potest intelligi diversa ab alia, vel quia est in alio subjecto, quae consideratio est de linea materiali, vel quia distat situ ab alia: quae consideratio est de linea mathematica, quae intelligitur praeter materiam; si ergo removeatur materia,

non potest esse distinctio linearum, nisi secundum situm diversum; et similiter nec punctorum, nec superficierum, aut quarumcumque dimensionum: et sic geometria non potest ponere, quod una linea addatur alteri, tanquam distincta ab ea, nisi sit distincta in situ ab ea. Sed supposita distinctione subjecti sine distinctione situs ex divino miraculo, intelliguntur diversae lineae, quae non distant situ, propter diversitatem subjecti; et similiter diversa puncta: et sic diversae lineae designatae in duobus corporibus, quae sunt in eodem loco, trahuntur a diversis punctis ad diversa puncta, ut non accipiamus punctum signatum in loco, sed in ipso corpore locato, quia linea non dicitur trahi nisi a puncto, quod est terminus ejus: et similiter etiam duo circuli designati in duobus corporibus sphaericis existentibus in eodem loco sunt duo, non propter diversitatem situs (alias non possent se tangere secundum totum), sed sunt duo ex diversitate subjectorum; et propter hoc se totaliter tangentes, adhuc manent duo: sicut etiam circulus signatus in corpore locato sphaerico, tangit secundum totum alium circulum signatum in corpore locante.

AD TERTIUM dicendum, quod Deus posset facere aliquod corpus non esse in loco: et tamen, illa positione facta, non sequitur quod aliud corpus non sit in loco, quia corpus majus est locus corporis minoris ratione illius superficie, quae designatur ex contactu terminorum corporis minoris.

AD QUARTUM dicendum, quod unum corpus esse simul localiter in duobus locis non potest fieri per miraculum (corpus enim Christi non est in altari localiter), quamvis miraculose possit fieri, quod duo corpora sint in eodem loco, quia esse in pluribus locis simul repugnat individuo, ratione ejus quod est esse indivisum in se; sequeretur enim, quod esset distinctum in situ: sed esse cum alio corpore in eodem loco repugnat ei quantum ad hoc quod est esse divisum ab alio: ratio autem unius perficitur in divisione, ut patet in 5. *Metaph. (tex. 11.)*, sed divisio ab aliis est de consequentibus ad rationem unius: unde quod idem corpus sit localiter simul in diversis locis, includit contradictionem; sicut quod homo careat ratione: sed duo corpora esse in eodem loco, non includit contradictionem, ut ex dictis patet (*in corp. art.*); et ideo non est simile.

ARTICULUS IV.

364

UTRUM UNUM CORPUS GLORIOSUM POSSIT ESSE CUM ALIO GLORIOSO IN EODEM LOCO.

AD QUARTUM sic proceditur. Videtur, quod corpus gloriosum possit esse cum alio glorioso in eodem loco, quia ubi est major subtilitas, ibi est minor resistentia; si ergo corpus gloriosum est subtilius, quam non gloriosum, minus resistet corpori glorioso: et ita si corpus gloriosum poterit esse cum corpore non glorioso in eodem loco, multo fortius cum corpore glorioso.

2. PRAETEREA. Sicut corpus gloriosum erit subtilius non glorioso, ita unum gloriosum erit subtilius alio; si ergo corpus gloriosum poterit esse simul cum non glorioso, et corpus gloriosum magis subtile poterit esse cum glorioso minus subtile.

3. PRAETEREA. Corpus coeli est subtile, et erit tunc glorificatum: sed corpus gloriosum alicujus sancti poterit simul esse cum corpore coeli, quia